

SAMMAE
KOSKINEN

ALINNA
ON
ITKETTY

TAMMI

**SAMAE
KOSKINEN**

**AINA
ON
ITKETTY**

TAMMI
HELSINKI

Kirjassa siteerataan seuraavia kappaleita:
”Call Me the Breeze” (sanat: J. J. Cale, 1972)
”Ihahaa” (sanat: Laura Latvala, 1947)
”Mikki-hiiri merihädässä” (sanat: R. R. Ryyänen, 1936)

1. painos

© Samae Koskinen ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-4664-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@tammi.fi

KARKKILA

(Kesäkuu 2020)

Ajoin ruskealla Renaultilla kakkostietä pitkin ja lauloin pätkiä lauluistani. Yritin avata ääntä ja kerätä samalla itsevarmuutta. Liikkeet olivat levollisia, mutta sisälläni kiehui, koska en ollut esiintynyt kuukausiin.

Olin kyllä soittanut ja laulanut koko kevään ajan, kirjoittanut biisejä ja harjoitellut niitä. Tehnyt kaikenlaisia striimejä nettiin, niin kuin lähes jokainen musiikin ammattilainen kulkutaudin iskettyä. Siitä huolimatta tuntui siltä kuin olisin nyt menossa ensimmäistä kertaa lavalle. En muistanut yhtään miltä tuntui astua elävien ihmisten eteen ja esittää kappaleita, joita olin säveltänyt ja sanoittanut.

Ennen pandemiaa minulla oli ollut todella kova rutiini esiintymiseen. Olin tehnyt edellisen vuoden aikana satoja keikkoja, kymmeniä suorita televisiolähetystyksiä ja pitänyt jopa muutaman puhekeikan, joihin olin lähtenyt täysin takki auki valmistautumatta. Silti nekin olivat menneet mahtavasti. Tiesin silloin, että olin hyvä siinä, mitä tein. Hain uhmakkaasti omia rajojani ja heitin itseäni likoon

mitä erilaisimmissa tilanteissa. Se ei ole mahdollista, jollei luota omaan osaamiseensa.

Nyt kaikki varmuus oli kadonnut ja olin ikään kuin takaisin lähtöruudussa. Taas liian herkkä, haavoittuvainen ja satutettu. Taas rikki.

Olin kirjoittanut keikkamyjälleni toistuvasti viestin, jossa kerroin peruvani kaikki tämän kesän keikat. Etten pystyisi mitenkään suoriutumaan niistä. En silti koskaan lähettänyt viestiä. Jonkinlainen esiintyjän kunnia esti sen: mikäli joku tahtoi minun esiintyvän, niin silloin esiinnyin, vaikka olisin edeltävänä päivänä murtanut naamani tai saanut tiedon kivuliaasti tappavasta sairaudesta. Keikat hoidettiin aina henkilökohtaisista vastoinkäymisistä huolimatta. Kai siinä oli taustalla jokin ajatus suomalaisesta sisusta ja karitapiomaisesta venymisestä intohimoammatissa.

Juuri nyt olin kuitenkin niin epätoivoinen, että olin aiemmin kokatessa huomannut ajattelevani, kuinka ihanaa olisi, jos vahingossa leikkaisin keittiöveitsellä sormeen niin pahasti, luuhun asti, etten pystyisi vähään aikaan soittamaan. Voisin perua keikat hyvällä omallatunnolla.

Miten voisin mennä ihmisten eteen, mikäli urani olikin ollut tähän asti pelkkää huijausta? Mikäli olin vain höyryävä kasa paskaa, niin kuin olin viime aikoina joutunut kuulemaan taholta, jonka olisi pitänyt luotsata minua kohti sankaritekoja? Miten kehtaisin?

Varmasti niille muutamalle harvalle, jotka eksyisivät katsomaan esityksiäni, oli jo selvinnyt taiteeni todellinen luonne, kun he olivat sitä koronaeristyksissä arvioineet. Ehtisin ehkä soittaa muutaman laulun ennen kuin joku huutaisi: ”Mene pois sieltä, vitun läski, äitiskin häpee sua!” Tai sitten he vain lähtisivät pois. Hiljaa. Kävelisivät ulos, vaikka olivat maksaneet lipusta. Pitäisikö sittenkin soittaa

heti keikkamyyjälle, että peruu keikat, koska ei niille ketään tule?

Havahduin siihen, kuinka mutkalla ajatukseni olivat. Olin kiertänyt soittamassa vuosikymmenet, enkä ollut saanut kertaakaan suoraa negatiivista palautetta. Ihmiset jonottivat yhteisselfieitä keikan jälkeen ja tulivat kertomaan, kuinka lauluni olivat muuttaneet heidän elämäänsä. Kuinka he olivat löytäneet lohtua vaikeisiin aikoihin kirjoittamistani teksteistä. Ne olivat faktoja, jotka tiesin, mutta kaiken muun ahmiva epävarmuus oli syrjäyttänyt ilon.

Saavuin keikkapaikalle, joka oli ravintolan pihalle rakennettu terassi. Sen pätyyn oli pystytetty iso esiintymislava, joka oli koristeltu kauniisti aidoilla kukilla. Lavalle oli aseteltu ammattimainen ja hyvä PA-laitteisto äänentoistoa varten. Yleisölle tarkoitettu karsina oli aidattu, mutta myös sen ulkopuolelta näki lavalle.

Kaupunki oli vasemmistolaisin pitäjä kolmensadan kilometrin säteellä. Tämä näkyi rempseänä työläismeininkinä ja siinä, että keikkaliksa oli yleensä alle puolet tavallisesta. Kaupungissa oli silti aina ollut todella hauska soittaa, sillä äärimmäisen humaltuneet ihmiset olivat ottaneet minut joka kerta hyvin vastaan.

Lavan takana odotti ääniteknikko, joka tervehti minua reippaasti. Tämä oli hänellekin ensimmäinen keikka kuukausiin, ja hän oli silmin nähden iloinen siitä, että pääsi vihdoin töihin. Kävimme läpi tekniset detaljit, annoin hänelle oman mikrofoniini, ja hän laittoi kaiken valmiiksi. Teimme lyhyen soundcheckin, jotta yleisökin kuulisi parin tunnin päästä mitä lavalla tein. Se meni kuin vanhasta muistista tuttuja rutiineja mukailleen.

Kun olimme valmiit, ääniteknikko johdatti minut takahuoneeseen. Tällä kertaa se oli telttä, jossa oli peili, pyyhkeitä,

kirpparilta repäisty sohvaryhmä ja terassipöytä, jonka päälle oli aseteltu kurkkupastilleja, voileipiä, banaaneja ja kuhlollinen karkkia. Nurkassa nökötti jääkaappi, jossa oli viinipullo ja litroittain olutta ja vettä.

Teknikko keräsi piuhvoja samalla, kun laitoin kitarani takaisin laukkuun.

– Aikamoiseksi tää tilanne sitten meni, ihan yhtäkkiä, hän sanoi.

– Joo, mulle tää sulku sattui siinä mielessä hyvään saumaan, että oon tehnyt viime vuosina ihan liikaa duunia. Sen takia oon pärjaillyt kevään ilman keikkojakin, totesin ja häpesin sanomisiani saman tien koska tiesin, mitä oli tulossa.

– No, mulla meni toiminimeltä yli neljäkymmentä tonnia laskutettavaa sivu suun, kun kevään kaikki tapahtumat peruttiin. Pystyn jotenkin sinnittelemään näillä kesän randomhommilla syksyyn saakka, mutta sitten mä kyllä vaihdan alaa, jos paikat menee taas kiinni.

– Mitä aattelit tehdä?

– Emmä tiedä yhtään. Ei mulla mitään muutakaan timanttista bisnesidea ole. Opiskelen lähihoitajaksi, ehkä?

Sama tilanne oli kaikilla tapahtumatekniikan ammattilaisilla, jotka tunsin. Monilla oli hankittuna kalustoa satojentuhansien arvosta, ja nyt laitteet makasivat varastoissa käyttämättöminä. ”Miksaamalla miljonääriksi” oli erään ystäväni viljelemä heitto, sillä kaikki heidän alallaan elivät kädestä suuhun.

Totesin lähteväni hetkeksi jaloittelemaan, sillä päämäärätön samoilu ennen esitystä on hyvää vastapainoa autossa istumiselle. Olin jo unohtanut ahdistukseni, joka kuitenkin palasi heti, kun lähdin kävelyille.

Eksyin kauniin joen varteen, jossa oli ollut ilmeisesti ruukkitoimintaa aikoinaan, ja kuuntelin virtaavan veden ääntä. Se oli kaunein ääni, minkä tiesin. Liikkuva vesi muistutti ajan vääjäämättömästä kulumisesta ja siitä, kuinka lopulta kaikki huuhtoutuu pois ja siirtyy eteenpäin muualle. Hyvät asiat, huonot asiat.

Vietin kokonaisen tunnin nauttien tästä rauhasta. Onnekseni sain olla yksin koko ajan, vaikka oletin paikan olevan suosittu kävelykohde kauneutensa vuoksi.

Kun katsoin kelloa, keikan alkuun oli puoli tuntia. Yllätyin siitä, etten ollut täysin kartalla ajan kulusta. Kävelin ripeästi takaisin keikkapaikalle ja huomasin rauhan katoavan mielestäni kuin rusinat taaperon suuhun. Oloni lähenteli paniikkia.

Otin tärisevin käsin kitaran laukusta ja asetin capon ja virittimen paikoilleen kitaran lavan päähän. Puin samat esiintymisvaatteet päälleni kuin olin pukeutunut lukemattomia kertoja aiemminkin. Mustat farkut, sinisen poolopaidan, tummansinisen takin, jonka ostin pikkukaupungista Englannin maaseudulta, sekä kärsineet mutta luotettavat mustat Chelsea-bootsit.

Katsoin naamaani peilistä, leikkasin pienillä saksilla muutaman töröttävän partakarvan irti ja siistin viikset. Laitoin hieman partavahaa, jonka olin saanut oululaiselta parturiystävältäni.

Tajusin yhtäkkiä, etten ollut vielä tehnyt illan settilistaa. Kaivoin kitaralaukusta tussin ja paperin, johon aloin kirjoittaa biisien nimiä. Joskus saatoin pohtia settilistaa tunti-kaupalla, mutta nyt siihen ei ollut aikaa. Tein hätäisesti päätöksen soittaa tunnetuimmat kappaleeni, vaikka yleensä lisäilin kosolti tuntemattomampia ja ennen julkaisemattomia lauluja niiden sekaan.

Kävelin ympyrää ja tapailin kitaralla laulujani. Kieliä näppäillessä tunsin, etten osannut enää sitäkään niin kuin ennen. Kädet olivat raskaat eivätkä sormet totelleet. Oksetti. Hengitin kiivaasti ja tiesin, ettei se johtunut nopeasta kävelystä tai täydellisestä kesäkelistä, joka tuntui melko tukalalta hiostavassa esiintymisasussa.

Ajattelin yleisöä, joka oli autuaan tietämätön siitä, että kulissien takana minua purettiin palasiksi ja koetettiin rakentaa uudelleen.

Mietin lapsiani. Mitä jos he näkisivät minut juuri nyt, kun minut kohta lyödään maahan ja murrun tuhansiksi palasiksi kuin halpa viinilasi tiskikoneessa? Miten he voisivat kunnioittaa minua enää sen jälkeen? Heidän elämänsä varjostaisi häpeä siitä, että heidän isänsä on kasa paskaa, joka kiersi markkinoilla kokeilemassa, kiinnostaisivatko jotakuta hänen surkeat laulunsa, joilla ei ole mitään sisällöllistä painoarvoa. Päihteet astuisivat kuvioihin varmaan melko pian, jotta he pystyisivät turruttamaan ulkopuolisten ilkkumisen tuoman tuskan. Miksi tahdoin antaa sellaisen tulevaisuuden niille, joita rakastin enemmän kuin elämää? Enkö voisi vain painua vittuun tästä paikasta, heittää hyvästit ääliömäisille unelmilleni ja alkaa tehdä jotain, mikä ei tuottaisi lähipiirilleni tuskaa ja häpeää?

Tajusin olevani todella janoissani, joten hain jääkaapista vesipullon. En ollut koskenutkaan minua varten hankittuihin virvokkeisiin, vaikka yleensä ennen keikkaa join vähintään puoli litraa vettä.

Aloin jo laittaa kitaraa laukkuun, mutta otin sen uudelleen esiin ja näppäilin muutaman soinnun. Pakotin itseni muistamaan, millaista oli esiintyä. Pakotin itseni takaisin raiteille, jotka veisivät minut lavalle soittamaan kappaleet vaikka väkisin. Tilanteeni oli saanut minusta kuristavan

UFC-niskaotteen, mutta pyristelin tatamilta muutamaksi minuutiksi pois, jotta pystyin ottamaan tarvittavat askeleet astellakseni lavalle.

Ääniteknikko tuli sanomaan, että nyt olisi hyvä mennä soittamaan. Olimme jo kymmenen minuuttia aikataulusta myöhässä. Haukoin henkeä ja aloin kävellä kitara kaulalla kohti lavalle vieviä portaita. Puristin settilistaa ja vesipulloa kädessäni. Tältä ei ollut tuntunut koskaan aiemmin.

Olin jännittänyt esiintymisiä aina, mutta nyt tuntui siltä kuin minua olisi viety teuraalle. Haistoin ilmassa kuoleman ja olin varma siitä, että viiden minuutin päästä elämäni loppuisi, tavalla tai toisella. En pystyisi tähän, en vaan pystyisi.

Vihdoin koko maailma näkisi totuuden.

NÄYTÖS I

LAHTI

(1984)

Äidin serkut asuivat ihan oikeassa kaupungissa. Kaduilla näkyi monien nakkikioskien lisäksi kiillotettuja muskeliautoja, joissa oli massiiviset takarenkaat ja sähkönsiniset liekkimaalaukset. Volvoja, Dodgeja ja Chryslereitä. Niitä ajoivat tötterötukkaiset villit miehet, joilla oli farkkutakkien päällä nahkaliivit. Miehet käyttivät kirosanoja, joita en ollut koskaan ennen kuullut, ja elivät todellista kuninkaiden elämää. He ajoivat autoillaan ilman selkeää päämäärää, ja heidän ruokavalionsa koostui ainoastaan valokuvauksellisista hampurilaisista ja luonnottoman värisestä limsasta.

Äidin serkulla ei ollut muskeliautoa, vaan kymmenen vuotta vanha porrasperäinen Toyota Corolla, jossa oli kaksi ovea ja kiiltävät nahkapenkit. Serkun miehellä oli kuljetusfirma ja piha täynnä isoja rekkoja, joiden rinnalla Toyota näytti huvittavan pieneltä.

Olimme saapuneet äidin ja pikkusiskon kanssa rautatieasemalle, josta meidät tulnaisiin hakemaan. Kun äidin serkku nousi autosta, hänellä oli vauvamahan takia hankaluuksia päästä pois ratin takaa. Hän oli näyttävän näköinen nainen

ilman isoa mahaakin, meikkasi joka päivä ja pukeutui muodikkaisiin vaatteisiin.

Odotin näitä vierailuita tosi paljon, koska ne olivat aina todella jännittäviä, aivan kuin olisin päässyt kurkistamaan johonkin maailmaan, jota ei ollut oikeasti olemassa.

Muutaman kuukauden ikäinen siskoni nukkui kanto-kassissa, ja hänet aseteltiin takapenkille äidin viereen. Oli mitä kaunein kesäpäivä. Jo junamatkalla oli ollut tukalan lämmin. Lähdimme ajamaan serkkuperheen asunnolle, joka sijaitsi järven rannalla lähellä keskustaa. Tiesin, että pääsisin pian uimaan.

Ajelimme kaikessa rauhassa. Ihmettelin etupenkiltä isoja tavarataloja ja paikallisliikenteen busseja, jotka näyttivät isoilta mammuteilta pienempien autojen seassa.

Pysähdyimme liikennevaloihin. Äiti ja hänen serkkunsa keskustelivat kiivaasti omien äitiensä tavoista hoitaa asioita. Kun valo vaihtui vihreäksi, tunnistin oikealta nopeasti lähestyvän auton etuvaloista, että se oli Mercedes-Benz. Isän mielestä oli hienoa, että osasin nimetä autot edestäpäin jo kaukaa. Fiatit, Citroënit, Datsunit. Jokaisella etulampulla oli oma, tunnistettava muoto.

Nyt katsoin Mersun etuvaloja kuin kahta lempeää silmää ennen kuin ne osuivat Corollan kylkeen. Automme sinkoutui useita metrejä suuntaan, johon emme olleet omasta tahdostamme menossa. Rysäyksen ääni oli kuin ukkonen. Hetken kuluttua huomasin, että vieressäni äsken ollut ovi oli lähtenyt irti ja moottorin paikalla ei ollut enää muuta kuin ryytyistä peltiä.

– Nyt juokse ja heti!

Kuulin huudon ja hyppäsin heti ulos autosta. Juoksin niin kovaa kuin jaloista lähti. Huomasin kadulla kävelevien ihmisten hätääntyneet kasvot ja juoksin vielä kovempaa.

Kun voimani loppuivat, huohotin seinään nojaten enkä varmuudella tiennyt, mitä oli tapahtunut. Takaraivoni oli kuin tulessa enkä saanut enää henkeä. Olin varma, että törmäys oli vaurioittanut autoa niin, että se oli räjähtänyt kuin James Bond -elokuviissa. Äiti ja sisko olivat jääneet tulimereen loukkuun. Kiitin ajatuksissani äitiä siitä, että hän oli huutanut varoituksen minulle. Sen ansiosta selvisin ainoana hengissä. Mutta missä oikein olin?

Jatkoin matkaa ja huomasin, että kaikki lähistöllä olevat aikuiset tuijottivat minua, kun köpöttelin hengästyneenä eteenpäin. Hattukaupan edustalla pientä koira ulkoiluttava vihreämekkoinen täti kysyi, onko minulla kaikki hyvin, mutta en vastannut mitään vaan lisäsin askeleiden tahtia. Vieraille ei saanut puhua.

Tunnistin tutun lelukaupan nimen, joka luki liikkeen ikkunoissa. Kaikki olivat olleet ylpeitä siitä, että olin oppinut lukemaan jo neljävuotiaana, mutta nyt kirjaimet vain vilisivät silmissä. Kadunnimetkin oli kirjoitettu ihan erilaisella tekstillä kuin Aku Ankassa. Siksi en saanut niistäkään selvää. Olin yksin enkä tiennyt missä olin. Miten löytäisin takaisin äidin luokse? Oliko hän enää elossa?

SOKOS oli kirjoitettu selkeillä kirjaimilla, joten päätin mennä tavaratalon isojen ovien eteen odottamaan, jos vaikka löytäisin jostain tutut kasvat.

Katselin ympärilleni enkä osannut yhtään sanoa, mistä päin olin tullut. Pian näin äidin, joka kiiruhti luokseni hengästyneenä ja otti minut syliinsä.

– Mihin sä oikein lähdit karkuun?

– Sähän huusit takapenkiltä, että nyt pitää juosta, etkö huutanutkin?

– En mä huutanut kyllä mitään, äiti sanoi ja katseli minua ihmeissään. – Mutta hei, kaikki on nyt hyvin, hän vakuutteli.

Lähdimme kulkemaan takaisin autolle.

– No kuka sitten huusi? kysyin hätääntyneenä, koska olin täysin varma, että joku niin teki.

– Ei kukaan. Sä varmaan kuulit omiasi.

Saapuessamme takaisin kolaripaikalle näin keskellä risteystä Mersun, jonka edessä muutaman metrin päässä oli Corolla. Auton oikea etupuoli oli täysin rusinana. Se näytti lohduptomalta. Kaunis, kiiltävän ruskea metallipinta oli täynnä naarmuja, jotka näyttivät petoeläimen tekemiltä. Koko auto näytti rypistetyltä karkkipaperilta, joka oli heitetty pois.

Äidin serkku oli kuin rakkikoira Mersua kuljettaneen tyyppin kimpussa. Kuski oli vanhempi mies, jolla oli kiiltävän punainen naama ja merimieslakki päässä. Hän toisti kahta lausetta, joista toinen oli: ”eihän tässä käynyt tyttö vittuakaan”, ja toinen: ”tätä saa, kun päästää naisen rattiin”. Samalla hän osoitti atomeina olevaa Corollaa.

Kenellekään ei käynyt mitään, mikä oli ihme. Siskon kantokassi ei ollut edes vyötettynä auton takapenkillä, mutta silti hän jokelteli onnellisena täysin samaan tyyliin kuin saapuessamme junalla.

Kuulin joskus myöhemmin, että Mersua kuljettanut kuski oli puhaltanut poliisiin alkometriin häkellyttävät lukemat. Hän oli helvetillisessä humalassa ajanut punaisia valoja päin. Sen kerran jälkeen koko tapahtumasta ei puhuttu perheessämme enää koskaan.

PETER JA PAUL

(1984)

Äidillä oli yhteensä kolme serkkua, joiden luona vierailimme usein Lahdessa. He olivat mukavampia kuin muut sukulaisemme. He kertoivat usein hauskoja juttuja ja olivat innoissaan asioista, joten heidän luonaan oli kiva käydä.

Pikkuserkkuni Ville oli suosikkini. Hän oli minua kymmenen vuotta vanhempi poika, joka pelasi tennistä ja tähtäsi ammattilaisuralle. Ville oli raamikas, vaikutti aikuiselta ja hänellä oli pitkähäkö maantienvärinen niskatukka. Kampaustaan hän korosti punaisella hikinauhalla, joka toi mieleen kioskilta ostetut Karate Kid -nuket. Hän kuunteli jatkuvasti musiikkia, poltti salaa tupakkaa ja oli koko ajan menossa jonnekin.

Hänen kotonaan meitä tervehti eteisessä nylkyttävä ja paskanhajuinen spanieli Penni, jota ei ollut koulutettu lainkaan. Se oli sokeutumassa kaihin vuoksi, joten se sai säälistä ruoakseen melkein päivittäin ministerinleikettä. Jos ei saanut, se teki mielenosoituksellisesti tarpeensa olohuoneen vihreänruskealle matolle.

Asunto oli sisustettu tummin sävyin ja isoin katto-
kruunuin. Tarjolla oli aina tuoreita leivonnaisia, jotka oli
ostettu viereisen leipomon tehtaanmyymälästä.

Eräällä vierailullamme Ville näytti minulle ostamiaan
uusia äänilevyjä ja oli niistä kovin innoissaan.

– Tsekkaas nämä! Ville sanoi ja antoi minulle käteen
kolme albumia, joissa oli värikkäät kannet. Jäin tutkimaan
niitä, kun hän laittoi neulan pyörivän äänilevyn päälle ja
antoi musiikin valua kaiuttimista vähän liian lujaa.

– Duran Duran, A-ha ja Madonna. Parasta musaa
mitä maailmassa on tehty! Niitä voi tanssia tai sit voi vain
kuunnella. Mahtavia biisejä. Kuuntele nyt, vapauden ääni,
jumalauta! AMERIKA!

Ville oli albumeista enemmän filiksissä kuin minä. Isä
oli soittanut kotona aina rockmusiikkia. Se oli paljon jän-
nittävämpää kuin ohut, kolkko rytmi ja vinkuvat laulajat,
joita nyt kuulin kaiuttimista. Nyökyttelin silti hyväksyvästi,
koska en halunnut, että Vilelle tulisi paha mieli.

Ville kaiveli levyhyllystä ja ojensi minulle kaksi vanhaa
albumia.

– Tiäkkö mitä, sä saat nää. En tee näillä enää mitään.

Katselin kansien kuvia ja olin häkeltynyt: miten joku voi
näyttää tältä? Kummankin LP-levyn kannessa oli pitkä-
hiuksinen henkilö, jonka kasvot oli maalattu mielikuvii-
tuksellisesti. Ihan kuin kyseessä ei olisi ollut ihminen vaan
jonkinlainen jumala.

Ville kertoi, että levyt olivat Kiss-yhtyeen Paul Stanleyn
ja Peter Crissin vuonna 1978 julkaistut sooloalbumit.

– Hei kiitos oikeesti tosi paljon! Näyttää aika rajulta,
sanoin ja tarkoitin sitä. Jäin miettimään, miltähän levyt
kuulostaisivat.

Tuijotin koko kotimatkan levynkansia enkä oikein tiennyt

mitä ajatella. Oliko kuva maalaus? Oliko se valokuva? En osannut sanoa.

Männyt lipuivat ohi, ja muu perhe oli hiljaa.

Pappa oli päättänyt luopua stereolaitteistostaan koska oli sitä mieltä, että kaikki musiikki, joka oli levytetty 1960-luvun jälkeen, oli muovin tuhlausta. Siksi olin saanut huoneeseeni kookkaan, mustan laatikon, jonka reunat olivat tummaa puuta. Samassa laatikossa oli levysoitin, radio ja vahvistin. Laitteen merkki oli Monogram, ja se oli älyttömän painava. Isä oli kiroillut kantaessaan sen vaivalloisesti pöydälleni. Hän oli liittänyt kaiuttimet piuhoilla kiinni laatikon takaosaan.

Otin toisen Villen antamista levyistä pois kansistaan ja asetin sen lautaselle. Se alkoi pyöriä heti, kun otin äänivarresta kiinni ja aloin liikuttaa sitä. Opin nopeasti, että neula piti laskea levyille varovasti ja riittävän hitaasti. Muuten seurauksena saattoi olla voimakas pamaus kaiuttimista, kun neula hyppelehti valtoimenaan urassa.

Levyn sisältämä musiikki oli yhtä aikaa pehmeää, rajua ja satumaista. Ihan kuin kaiuttimista olisi valunut korviini nauhoittain planeettoja ja universumeja. Arvaamattomia loitsuja, joiden annoin vaikuttaa itseeni mukisematta. Ajatus siitä, että kannen tähtisilmäinen henkilö itse lauloi ja soitti kappaleissa, oli jopa ääntäkin kiinnostavampi.

Huoneeni lattia oli täynnä pikkuautoja, Scalextric-atoradan paloja ja Aku Ankan taskukirjoja. Yhtäkkiä ne menettivät kaiken kiinnostavuutensa. Tilan uudeksi keskipisteeksi nousi Papan vanha levysoitin.

Koko loppuillan istuin lattialla stereoiden edessä kuunnellen levyjä, joita haalin välillä myös isäni levyhyllystä. Van Halenia, Jimi Hendrixiä, Led Zeppeliä, Creamia, Mountainia, Grand Funk Railroadia. Istuin ja kuuntelin.

Mietin niitä maailmoja, joissa kappaleet oli tehty. Mielikuvitukseni loi soittajista ja laulajista jumalia, jotka hengailivat salamoiden syleilemillä myrskyisillä vuorilla. He loihtivat taianomaisia ääniä, joita me muut pystyimme vain suu auki ihmettelemään. Tahdoin silti ymmärtää. Tahdoin tietää, miten äänet oli luotu ja miten voisin ehkä itse joskus tehdä musiikkia.

**”NYT KAIKKI VARMUUS OLI
KADONNUT JA OLIN IKÄÄN
KUIN TAKAISIN LÄHTÖRUUDUSSA.
TAAS LIIAN HERKKÄ, HAAVOITTUVAINEN
JA SATUTETTU. TAAS RIKKI.”**

**Arvostetun lauluntekijän esikoisromaani on
koskettava tarina aikuiseksi kasvamisesta
ja itsensä hyväksymisestä – ennen kaikkea
siitä, antaako pettymysten ja epätoivon
määritellä elämänsä tahdin.**

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4664-2